

[Ole Bjørn Kraft.]

uheldig. Vi lever nemlig i en tid fyldt med spænding. Den højtærede udenrigsministers argument var, at også vi skulle bidrage til at bryde mistillidsmuren. Ja, hvis vi havde nogen virkelig afgørende mulighed derfor, måtte vi jo overveje det; men det er ikke os, Sovjetunionen har mistillid til; det er ikke fra Danmark, man frygter et angreb på Sovjetunionen; det er ikke Danmarks politik, som man i første række interesserer sig for. Det er de andres, først og fremmest Amerikas og Storbritanniens, Frankrigs og Tysklands politik, som det drejer sig om, og jeg tror derfor ikke, mistilliden vil blive mindre, fordi hr. Khrustjev får lejlighed til at komme her til landet.

I den forbindelse sagde den ærede ordfører for socialdemokratiet en ting, som under alle omstændigheder forbavser mig. Ordføreren sagde, at hvis vi nu havde sagt nej, var vi kommet i den situation, at hr. Khrustjev havde besøgt Oslo og Stockholm. Er det virkelig rigtigt? Var det ikke en fælles beslutning? Jeg minder den ærede ordfører om, at både i Norge og i Sverige har store partier, partier i opposition til de siddende regeringer, udtalt sig mindst lige så skarpt imod dette besøg, som vi har gjort det. Hvis der nu var blevet en forhandling om denne sag, hvis forholdet havde været det, at man i Norge og Sverige så, at vi i Danmark ikke ville udsende indbydelsen, er der så ikke al mulig grund til at tro, at de havde slået følge, og havde det ikke været bedst? I det hele taget — og det er et spørgsmål til den højtærede udenrigsminister — havde det ikke været bedst, at man havde søgt en saglig forhandling mellem de forskellige partier i de 3 lande, så man havde kunnet få en klar forståelse af, hvorledes stillingen var? Det er ikke den højtærede udenrigsministers skyld, er jeg overbevist om, heller ikke den højtærede statsministers, med det uheld, som indtrådte, men jeg synes, det må tilsige dem, at de, når de i fremtiden skal føre sådanne nordiske forhandlinger, sikrer sig den måde, hvorpå disse drøftelser skal foregå, også sikrer sig, at der lægges en timeplan, så man er sikker på, at ingenting kommer ud, før sagen har været forelagt de forfatningsmæssige institutioner i de forskellige lande. Det har jeg gerne villet sige ved denne

lejlighed, og jeg håber, jeg kan få tilslutning til dette synspunkt hos den højtærede udenrigsminister.

Det næste spørgsmål, som jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger om, fordi det er et spørgsmål, som også har betydning for os, er Berlinproblemet. Den højtærede udenrigsminister redegjorde for vestens holdning, og jeg kan ganske tilslutte mig hans bemærkninger, også at regeringen har givet tilslutning til NATO-staternes afvisning af Sovjetunionens sidste forslag. Det er jo anden gang, at Sovjetunionen på denne måde forsøger at berøve Berlin den frihed, byen nu nyder. Sovjetunionen siger, at den vil gøre Berlin til en fristad; men Vestberlins egne 2¼ mill. mennesker har for nylig ved et afholdt valg, hvor de fejede kommunisterne ud af bystyret, med overvældende majoritet erklæret, at deres by er en fri by, og at de betragter vestmagternes styrker i Berlin ikke som besættelsesstyrker, men som beskyttelsesstyrker. Denne tilkendegivelse har vi ingen ret til at skubbe til side.

Det er vist værd at fremhæve, fordi det har betydning i den løbende debat, at Sovjetunionen ved sit nye forslag bryder en række højtideligt indgåede aftaler; det er værd at understrege det, fordi det jo er noget ret hyppigt forekommende, desværre, og noget, som derfor også må få os til at stå noget tvivlende over for sådanne aftalers værdi, hvis der ikke til dem er knyttet absolutte garantier. Sovjetunionen er i Berlinspørgsmålet bundet af sine forpligtelser, som den ikke ensidigt kan ophæve, forpligtelser, som den underskrev i London den 12. september og den 14. november 1944, i Berlin den 7. juli 1945, i New York den 4. maj 1949 og i Paris den 20. juni 1949. I alle disse forpligtelser og erklæringer fik Berlin garanteret beskyttelse af de vestlige styrker og fik garanteret disse styrkers frie adgang til Berlin.

Det er, når vi taler om denne sag, godt at kunne konstatere den fasthed og enighed, som har præget vestens forhold til Berlin. Den fandt et meget stærkt udtryk under Europarådets rådgivende forsamlings møde i Strasbourg i januar måned, hvor denne forsamling, der repræsenterer alle europæiske demokratiske partier, vedtog en udtalelse, der i klare og stærke vendinger